

Chương 11

Thao thêu rất có hoa tay, nhưng ít khi cô có dịp trở tài. Ngày còn ở Trường Sơn cô đã từng thêu tặng đồng đội khá nhiều nhưng chỉ là thêu trên những chiếc khăn tay bé tí. Nhiều cô đã nửa đùa, nửa thật "đặt cọc" trước: đến ngày cưới họ, Thao sẽ phải thêu tặng trên gối cưới, chăn cưới, áo cưới của họ. Cho đến nay, Thao chưa một lần được thực hiện lời ước ấy. Chưa lần nào cô được dự đám cưới của một đồng đội cũ. Chưa nói có đến quá nửa số những cô gái ngày ấy sẽ chẳng bao giờ có ngày cưới cả. Trở về hậu phương không ngờ cô lại ít có dịp cầm mũi kim thêu: khi thì bận học, khi thì công việc bù đầu. Tuy thế, cô vẫn dành cho tài thêu của mình một chỗ "dụng võ": đôi áo gối. Công việc này cô bắt đầu từ sau ngày thắng lợi của công cuộc đấu tranh giải phóng dân tộc. Lúc nào rồi, cô dành cho nó mấy mũi thêu. Chẳng phải như người đàn bà trong chuyện xưa ngày dệt, đêm tháo sợi ra để kéo dài thời gian - một cách hoãn binh để từ hôn,- cũng chẳng phải là tìm cơ giải khuây, đây là một sự gửi gắm, đây là một lời đoan chắc, đây là... Nhưng ta hãy đến chỗ Thao nơi ghé vắng này. Cô đưa tay vuốt nhẹ mặt áo gối, trên đó đã kẻ chỉ những đường thêu; đôi chỗ thêu dở. Thao cầm kim thêu đưa ra trước mặt ngắm miêng lằm nhằm như khán: "Nếu số mũi thêu chỗ này mà chẵn thì nhất định sẽ gặp anh trong tháng". Cô cúi xuống đưa mũi kim, miêng đếm khẽ: "một, hai, ba,...". Mảnh vải bông bị che sấp ánh mặt trời chiều yếu ớt cuối thu. Thao ngừng lên rồi cúi xuống ngay, hình như hơi bối rối. Vinh đi đến, chưa trông thấy Thao. Anh có vẻ tươi tỉnh, thoải mái, chợt trông thấy Thao bèn đổi dáng mặt ra trầm tư. Thao thôi đếm nhưng vẫn không nhìn lên. Vinh đứng ngắm Thao, chờ. Mãi vẫn thấy Thao cứ cắm cúi thêu, anh đến ngồi bên cạnh. Bất giác, Thao hơi né người dịch ra. Vinh lên tiếng:

- Thao không rồi lúc nào cả nhỉ. Hết việc công, đến việc riêng.

Thao chỉ hơi ngược lên:

- À anh Vinh. Tôi tranh thủ thêu cho đưa bạn. - Cô lại cúi xuống miêng vải thêu, trong bụng ngầm tự rủa mình sao lại phải nói dối. Vinh ghé nhìn mảnh vải thêu:

- Chà! Đường thêu tuyệt vời, lung linh như mang cả tâm hồn người thêu trong đó. Như là thêu cho chính mình vậy.

Thao im lặng, cố ý che không cho nhìn rõ chỗ thêu. Sự thực thì Vinh chỉ thấy loáng thoáng, và hình thêu cũng chưa hiện rõ. Song khen tán thì chàng trai nào chẳng làm được, ngoại trừ những anh quá hiền hoặc quá đụt. Một lát, Vinh xoay câu chuyện:

- Sao dạo này Thao không đến câu lạc bộ thanh niên nữa?

- Tôi bận học thêm ngoại ngữ.

- Vắng Thao, câu lạc bộ tẻ hẩm đi.

Thao không tỏ ra có nghe câu Vinh vừa nói; cô nhắm kiễm lại mũi thêu. Vinh lại lèo lái câu chuyện:

- Ở đó, họ khiêu vũ khá thuần thục rồi. Ở các nước văn minh, khiêu vũ cũng là một nhu cầu văn nghệ, nhất là với thanh niên.

Thao vẫn im lặng. Cô chăm chú dùng mũi kim gỡ gì đó ở mặt sau mảnh thêu. Vinh chuyển giọng tâm sự:

- Hồi tôi mới sang nước bạn, tôi tưởng đâu mình đã đánh rơi mất tuổi trẻ trong rừng Trường Sơn. Rồi cuộc sống mới lạ và những kỉ niệm nơi quê nhà... Nỗi nhớ đìu điu thấp thoáng sau những niềm vui bông bột. Bây giờ gần ba mươi tuổi đời, sau những mất mát, ước mơ vẫn nguyên vẹn, và con thuyền tình cảm vẫn bông bênh. Có lẽ tôi mới nhìn thấy bến đậu; không! nhìn thấy con thuyền đồng hành, nhưng tôi không có sức, không có gan để ghé sát. Có lẽ là không còn duyên nợ chăng?

Thao lặng lẽ thu xếp để bỏ đi. Vinh lại đổi giọng:

- Tôi đã nói với ông cụ tôi can thiệp để Thao yên. Gớm! Họ thật tài quay quắt.

Vẻ bất bình hiện rõ trên mặt Thao:

- Cái Hồng thế thì thôi! Đã bảo rồi.

- Không, cô Hồng chẳng dính gì vào đây cả. Tự tôi thấy phải làm gì.

Thao hơi nặng giọng:

- Chẳng cần đâu! Tôi đi Tây Nguyên được. - Giọng cô dịu lại - Đồi không khí cũng có cái hay.

Vinh kìm một cái nhếch mép:

- Việc gì phải thế! Tây Nguyên chẳng phải là một ngôi chùa thâm nghiêm cho kẻ tu hành muốn trốn đời đâu. Mà chùa nào thì cũng chẳng dung được Thao.

Thao bất ngờ gay gắt:

- Tại sao tôi phải đi tu nhi? Đàn ông các anh nghĩ đàn bà chúng tôi chỉ biết cam chịu thôi sao?

Vinh lúng túng:

- Xin lỗi Thao. Tôi nói vui thôi.

Có tiếng Hồng phía ngoài. Thao như người một mình đi trong đêm tối bung vớ được bạn đường vội gọi to:

- Hồng! Hồng ơi!

Hồng ào vào, đầy nhựa sống. Cô nói như reo:

- A! Chị Thao ở đây. Em đang định đi tìm. May quá, lại có cả anh Vinh nữa. Chúng mình tập song ca nhá, chị nhá. Hơi lâu lâu rồi chị không hát với em. Anh Vinh vừa làm thính giả và khán giả, vừa uốn nắn và đánh nhịp.

Vinh tùm tùm:

- Uốn-nắn-giả và đánh-nhịp-giả chứ. Cho đủ bốn "giả".

Thao:

- Mình hôm nay bị rất họng, Hồng ạ.

Hồng:

- Tiếc nhỉ! - Cô quay sang Vinh - Tối nay thứ bảy, anh Vinh đi xoay vé xem phim cho cả chị Thao và em, đi anh!

Vinh làm ra bộ lửng khùng mà mắt thì ánh lên dù chỉ trong một thoáng:

- Chẳng biết có phim nào đáng xem không?

Hồng nhìn Vinh ra ý trách móc, định nói thì Thao đã lên tiếng:

- Tối nay mình còn lên cho xong cái sơ đồ.

Hồng kêu lên:

- Chị làm việc thế thì già người... - Biết lỡ lời, cô giơ tay đập nhẹ vào miệng mình - em bậy quá! mẹ người đi đẩy chị ạ. Để rồi em làm phụ với. Em vẽ kĩ thuật thì "cực". À, hay là thế này: sáng mai, chúng mình dậy thật sớm, ba người cùng đạp xe sang chỗ anh Tân, bắt anh ấy nghĩ ra một cuộc đi chơi, một cuộc du lịch nhỏ.

Thao cười nhẹ:

- Hôm nay em tôi bột phát ra lắm sáng kiến thế? Đi như vậy thì cô và anh chàng của cô mất vui còn gì.

Hồng nheu mũi:

- Ừ, chị!

Vinh phán:

- Người ta bảo hạnh phúc vốn ích kỉ mà.

Hồng lắc đầu:

- Không phải thế. Khi nào em vui, em muốn thấy mọi người cũng vui.

Vinh cười nụ:

- Còn khi người ta buồn thì sao?

Thao:

- Hồng ạ, mai mình đến hẹn phải trả sách cho thư viện.

Vinh như sực nhớ:

- Thao nói tôi mới nhớ ra. Tôi phải đến cậu bạn mượn tập tài liệu rất cần cho công tác sắp tới, kéo mai cậu ấy đi nghỉ phép sớm.

Vinh vội vã đi ra. Hồng bảo Thao:

- Chị làm em cụt mắt cả hứng. - Cô hạ giọng - Chị không thích đi với anh Vinh hả chị?

Thao tránh tia mắt của Hồng:

- Mình bận thật mà.

- Anh ấy thật là một con người cương nghị. Có chuyện như thế mà vẫn giữ được bình thản.

- Bình thản với thản nhiên khó mà phân biệt.

- Sau lần bị kích động duy nhất đó, anh ấy lấy lại thăng bằng ngay chị nhỉ.

- Ừ.

- Đôi lúc em cũng cảm thấy anh ấy khó hiểu. Chắc là phải đấu tranh nội tâm nhiều lắm.

- Có thể.

- Người như anh Vinh đáng được hưởng hạnh phúc mới phải.

Thao im lặng lục túi xách, đột nhiên bực bội:

- Thôi! Đừng nói đến anh ta nữa. Anh ta thì can gì đến tôi cơ chứ!

Hồng tròn mắt ngó Thao. Thao loay hoay lần giở mảnh thêu xoay ngược rồi lại xoay xuôi. Hồng đi loanh quanh. Im lặng lâu. Hồng đi tới cạnh Thao, do dự một lát:

- Chị này!

- Gì cơ? - Thao vẫn không rời mắt khỏi mảnh vải.

- Nếu anh Tân quên em mà đi lấy vợ thì chị bảo em nên làm thế nào?

Thao ghéch nhìn Hồng, sừng sốt:

- Sao tự nhiên lại đề ra tình huống các cơ vậy?

Hồng nhìn lảng nơi khác:

- Ngộ nhờ mình nhầm người. À, không, không phải thế. Ngộ nhờ có hoàn cảnh?

- Đừng quá nghĩ về hoàn cảnh, kéo hoàn cảnh nó bắt nạt đấy.

- Thế chị không nghĩ tới những hoàn cảnh có thể xảy tới cho... cho anh Vinh của chị?

Thao hơi biến sắc nhưng trấn tĩnh lại:

- Chẳng thể như thế được. - Ngừng một chút, cô chuyển giọng tâm sự - Đạo này mình hay nóng ruột, đêm khó ngủ, thường hay mơ thấy điềm gở. Đêm vừa rồi mình nằm mê, sợ quá.

Giấc mơ ấy, Thao khó có thể kể lại với bạn. Tấm áo gối trải ra trên một hòn đá phẳng mặt bên bờ suối. Vinh B đang hí húi vẽ. Thao chăm chú theo dõi. Bỗng cô phì cười: - "Anh vẽ đôi bồ câu hay đôi vịt bầu thế?" Vinh B cười bẽn lẽn, chống chế: - "Anh vẽ đôi chim uyên ương đấy". - "Hứ! - Thao dẫu mê - Ai lại thêu uyên ương như người Tàu!". Chợt Vinh A từ đâu hiện đến đứng xen vào giữa hai người giằng tấm áo gối. Thao cố giữ lại, đưa mắt tìm vinh B cầu cứu, nhưng Vinh B đã biến đi đâu mất. Thao giật mạnh và thét lên: - "Buông ra!". Tấm áo gối đứt ngang, Thao ngã ngòai bệt xuống. Giật mình tỉnh dậy, cô vừa mừng vừa lo. Mừng vì là mơ chứ không phải thật. Lo vì một thứ linh cảm mơ hồ.

Thao nhắm mắt, lắc đầu như để xua đi một thứ ám ảnh, và bất giác thốt lên:

- Chà!

- Chị mơ thấy gì? - Hồng quan tâm hỏi.

- Vớ vẩn ấy mà. - Thao lảng - Trên áo gối có lẽ chỉ nên thêu chữ cái đầu tên hai người lòng hoa thôi, Hồng nhỉ. - Cô giờ cho bạn xem chỗ đang thêu dở - Chữ V và chữ T như thế này được không? Mẫu chữ anh Vinh truyền cho mình hồi còn ở Trường Sơn đấy.

Thao giải bày mà giọng như tự trấn an. Cô chợt ngoảnh sang thấy Hồng đang bặm môi cố ghìm tiếng khóc. Cô lo lắng hỏi:

- Em làm sao thế?

Ôi! Giá như Hồng không phải chứng kiến cảnh Thao chi chút cái hạnh phúc đang ngóng chờ! Cô gục đầu vào vai bạn, bật khóc. Thao một tay quàng lưng Hồng, một tay vuốt tóc bạn:

- Em và Tân có chuyện gì thật à?

Hồng nói trong tiếng khóc:

- Không. Em thương chị quá.

- Thương chị thì sao mà khóc? Chị chẳng thích thế đâu.

- Chị đã chờ đợi bao năm.

- Biết đợi chờ mới chờ đợi được chứ em.

- Họ không xứng đáng đâu.

- Em nói ai?

- Anh ta, cái anh Vinh của chị ấy. Không! Hắn ta không xứng là của chị.

- Hồng! - Thao nghiêm giọng - Chị không tha thứ cho một sự xúc phạm như vậy đâu.

- Chị đừng giận em. Em phải cho chị biết. - Hồng rút tấm ảnh ra đưa cho Thao. Thao đón lấy, vừa nhìn qua đã giật mình để rơi xuống đất, người như xỉu đi.

Hồng hét hoảng:

- Chị! chị! - Cô nhìn quanh cầu cứu - Làm sao bây giờ?

Thao đã hồi lại:

- Chị không sao đâu. Em đừng lo.

Thao với tay định nhặt tấm ảnh, nhưng Hồng đã nhanh tay nhặt trước:

- Để em xé quách đi.

- Đừng! - Thao ngăn Hồng - Đưa chị! - Cô cầm tấm ảnh xem một lúc rồi hững hờ đưa trả Hồng. Cô nhìn sững trước mặt, nói khẽ: - Em về trước đi. - Cô thấy Hồng còn bịn rịn bèn tiếp - Chị muốn ngồi một mình.

Hồng miễn cưỡng đứng dậy, lấy tay quệt mắt, vừa đi vừa kêu khẽ:

- Khó thân chị, chị ơi!

Thao ngồi trơ trên ghế, người thẳng, mặt trắng bệch, mắt nhắm, nước mắt ứa ra lăn từ từ trên má. Trời chiều âm âm, xuống mây và lên gió. Thao nghe như vắng tiếng ai: "Kìa! Em có khóc bao giờ đâu. Xem khóc có xấu đi không nào?" Cô choàng mở mắt, lục túi lấy chiếc gương ra soi. "Soi gương này sẽ như có anh bên cạnh". Lời năm xưa, từ những tháng ngày khóc liệt, đã có bao giờ nhòa trong lòng cô? Và bây giờ... Thao vung mạnh tay. Chiếc gương tuột khỏi tay vạch một đường cong trên không bay đến chạm vào bức tường phía trước rơi xuống vỡ làm mấy mảnh. Thao giơ tay chơi với búi lấy cái cây kê bên, đầu gục vào gốc cây. Gió đã mạnh lên. Thân cây lung lay, nghiêng ngả. Tấm áo gối bị thổi tung lên, cuốn ra xa, quăng quật, vật vờ. Trời chằng nổi dông.